

CẦU NGUYỆN VÀ CẦU XIN

Người đàn bà tuổi thất tuần với mái tóc bạc trắng, khuôn mặt phúc hậu điểm nét nghiêm nghị. Tuy nhiên, khi bà mỉm cười thì khuôn mặt đổi hẳn. Bà trở nên ngây thơ tình nghịch và đôi mắt long lanh chiếu sáng. Đó là hình ảnh bà Georgette Blaquière, phụ nữ Công Giáo Pháp, thuộc phong trào Canh Tân Đặc Sủng Thánh Linh.

Bà Blaquière từng viết nhiều tác phẩm thiêng liêng, trình bày về Đức Chúa GIÊSU, Đức Mẹ MARIA và chức vụ cao cả của Linh Mục. Vì bà có lòng đạo đức sâu xa kèm với kiến thức sâu rộng, nên Đức Giám Mục địa phương chọn bà làm người rao giảng và truyền bá Tin Mừng nơi các nhóm thuộc phong trào Canh Tân Đặc Sủng Thánh Linh, nơi các nữ tu cũng như nơi các phong trào giáo dân khác.

Cuộc đời bà Blaquière là chuỗi ngày đắm chìm trong sự kết hợp với THIÊN CHÚA. Đối với bà, cầu nguyện là hơi thở cuộc sống, là thưa chuyện thân tình với Chúa, đơn sơ giản dị như

đứa con nói chuyện với Cha mình. Theo giòng thời gian, từ thưa chuyện với Chúa, cầu nguyện trở thành lắng nghe tiếng Chúa. THIÊN CHÚA luôn luôn đi bước trước. Chính Ngài tìm kiếm và mời gọi con người đáp lại Tình Ngài yêu thương. Kinh nghiệm này thay đổi tận gốc rễ cuộc sống thiêng liêng của bà Blaquière. Bà giải thích: "Đối với tôi, điều quan trọng là tư thế sẵn sàng lắng nghe tiếng Chúa, giống như cậu bé Samuel trong Cựu Ước: "Lạy Chúa, xin hãy phán vì tôi tớ Chúa đang lắng tai nghe". Bí thuật đời sống thiêng liêng là phải thính tai, để nghe được tiếng Chúa nói trong tâm lòng mỗi người. Thánh vịnh 40 nói: "Chúa đã mở tai tôi".

Khi có người tò mò muốn biết thái độ lắng nghe tiếng Chúa chỉ xảy ra trong lúc cầu nguyện hay đó là thái độ liên tục diễn ra mọi lúc trong cuộc sống, bà Blaquière ngạc nhiên và hỏi vặn lại:

- Tại sao lại phân biệt hai thái độ trong cùng cuộc sống? Hai thái độ này không tách rời nhau mà là thái độ duy nhất. Điều quan trọng không phải là cầu nguyện, nhưng là yêu mến, là sống thân tình với Chúa. Tâm tình này diễn ra trong mọi lúc cuộc sống. Dĩ nhiên nó cô đọng hơn trong những giây phút đặc biệt con người dành riêng để lắng nghe tiếng Chúa và yêu mến Ngài.

Khi cầu nguyện, nên thinh lặng để nghe tiếng Chúa. Phải dành cho Ngài trọn chỗ đứng, thay vì làm cho Ngài bị ngộp thở vì những kể lể dài dòng của chúng ta. Nhất là đừng bao giờ "chộp bắt" hoặc "nắm giữ" Chúa Thánh Linh. Tôi nhớ lời vị Linh Mục nói với tôi: "Người ta không thể nào nắm lấy Chúa Thánh Linh. Ngài như con chim chỉ biết bay không ngừng nghỉ". Câu nói giải thích thái độ tín hữu phải có khi cầu nguyện. Cầu nguyện là thờ lạy Chúa, là để cho Ngài giữ địa vị Ngài là THIÊN CHÚA. Vậy thì làm thế nào để có thể thông hiệp với Chúa Thánh Linh, Đấng là khách trọ hiền lương của tâm hồn và là Vị Thầy thiêng

liêng uốn nắn những gì cứng cõi nơi chúng ta? Thừa không phải bằng ngôn từ, nhưng bằng thái độ thỉnh lặng nội tâm sâu xa. Chính vì cầu nguyện là lắng nghe ước muốn THIÊN CHÚA, nên phải để Chúa Thánh Linh cầu nguyện trong chúng ta. Ngài sẽ trợ giúp sự yếu đuối của chúng ta.

Khi được hỏi bà nghĩ gì về chủ trương của nhiều tín hữu ngày nay không còn kêu xin Chúa trong lúc cầu nguyện nữa, bà Georgette Blaquière trả lời:

- Lời cầu xin nằm trong lòng lời tán tụng thờ lạy và ngợi khen! Tôi cảm thấy vô cùng đau khổ khi nghe có người nói: "Chúa biết rõ chúng ta cần gì". Nói như thế tức là không có ý thức đủ THIÊN CHÚA là Ai và con người là gì. Đối với tôi, trong lời cầu nguyện xin, tôi thân thưa với Chúa điều lòng tôi ước nguyện và THIÊN CHÚA chờ đợi tôi trình bày ước nguyện để trao ban cho tôi. Như thế tôi hưởng niềm vui của kẻ được đáp ứng lời kêu cầu, còn THIÊN CHÚA thì hài lòng vì đáp trả lời tôi nài van. Tôi xin đan cử một ví dụ. Khi tôi tự ý cho cháu tôi một món quà thì nó sẽ lễ phép cảm ơn tôi, nhưng không hoàn toàn mãn nguyện. Trái lại khi tôi bằng lòng cho cháu món quà cháu xin, thì chắc chắn cháu sẽ rất vui mừng, phần tôi, tôi cũng hưởng niềm vui của kẻ làm thỏa mãn ước nguyện một người. THIÊN CHÚA cũng vậy. Ngài là Cha. Ngài chờ đợi chúng ta kêu xin để nhận lời. Khi cầu xin với THIÊN CHÚA điều gì, tôi cảm thấy thật tự do và thật hãnh diện. Niềm hãnh diện đơn sơ của đứa con khi đối diện với Cha mình là THIÊN CHÚA!

... "Phúc thay người được THIÊN CHÚA sửa trị! Chớ coi thường giáo huấn của Đấng Toàn Năng. Người gây thương tích, cũng chính Người băng bó, đánh bầm dập xong, lại ra tay chữa lành. Sáu lần Người giải thoát anh khỏi cơn khốn quẫn, đến lần thứ bảy, tai họa không sao hại được anh. Người cứu anh khỏi chết trong thời đói kém, khỏi lưỡi gươm sát hại trong buổi binh đao. Anh sẽ được chở che khi bị lẫm nhục, tai họa có đến, anh cũng chẳng sợ chi. Tai ương đói kém chỉ khiến anh bật cười, thú vật rừng hoang chẳng làm anh sợ hãi" (Sách Ông Gióp 5,17-22).

("PRIER", Mai 1991, trang 5-7).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt